

Inleiding ...

Vanaf mijn geboorte ging alles al met slag en stoot en dat bleek een rode lijn te gaan vormen door de rest van mijn leven waardoor ik met veel lichamelijke klachten ter wereld kwam die niet gelijk zichtbaar waren aan de buitenkant. Maar naarmate de eerste jaren voorbijgingen, werd het een en ander zichtbaar. Ik kon niet goed leren, verloor snel mijn focus en kreeg dan last van migraineaanvallen. Ik kreeg ook last van psoriasis en was kortademig bij kleine inspanningen. Helaas zijn mijn beide lieve grootouders tijdens het schrijven van dit boek al overleden.

Naarmate ik opgroeide met een grote, gevulde rugzak merkte ik, even na de puberteit op, dat ik haargroei op plekken had waar het niet hoorde, zoals op mijn gezicht, borsten, hals, rug en buik. En rond mijn 22ste kwam ik er (helaas) achter dat ik PCOS had. Toen was het syndroom bij geen enkele arts in Nederland bekend, maar wel in Engeland.

Ik heb enkele jaren in een nachtopvang gewoond, maar in mijn boek noem ik het een kamer in de opvang. Dit omdat deze kamer in de opvang, na zo'n lange tijd, mijn eigen plekje in een grote opvang was, waar alleen ik de sleutel van had.

Ik heb een lange relatie gehad die veel veranderingen met zich meebracht en ik heb nogal een dubbelleven geleid. Ik heb alles naar de klote toer gehad! En dan zou je denken alles gehad te hebben, maar nee, er volgden nog meer situaties waar ik mee heb moeten dealen. Maar ik zeg altijd: wat er gebeurt, gebeurt met een reden. Mijn geloof was mijn grote steun en dat is wat me staande heeft gehouden.

Alle personages in mijn boek zijn mensen die ik in mijn leven had en/of die nog in mijn leven zijn, in mijn innerlijke cirkel zitten, of ver op de achtergrond zijn en daarom heb ik hen een andere naam gegeven. Maar dat is ook de reden waarom ik mijn boek niet kan uitbrengen onder mijn eigen naam. Dat zou voor mij kunnen betekenen dat mijn familie me helemaal zou afstoten. Ik ben opgevoed met een denkbeeldige doofpot, waar we alle dingen waar we niet over mochten spreken in deden. Ik laat nu de spreekwoordelijke blokken beton van mijn schouders vallen. Daar bedoel ik mee: mijn doofpot en mijn geheime leven, waar mijn netwerk niets van wist en tot op heden niet de details van kent. Mijn netwerk is vandaag niet hetzelfde als in de tijd waarin dit boek zich afspeelt.

De Bijbelteksten boven sommige hoofdstukken heb ik in die periodes gekregen van de Heer. Na het bidden de Bijbel openslaan, je vinger op de pagina plaatsen en dat is het antwoord en/of wat de Heer je op dat moment wil zeggen of duidelijk wil maken. Elke tekst zal voor eenieder die ze leest een andere betekenis hebben.

Die middag kwam Renaldo ineens binnengelopen terwijl ik met Dillan aan het spelen was met zijn grote blokken. We waren lekker aan het bouwen. Dillan had al die tijd niet eens naar zijn vader gevraagd; dat verbaasde mij. Hij had niet eens in de gaten dat zijn vader thuis was gekomen, want hij was erg gefocust op zijn bouwwerk. Dus ik zei: 'Dillan, kijk eens wie er is!' Dillan keek om en zag zijn vader en stond op om hem te knuffelen. Mijn gezicht stond op onweer, dat mag je best weten, nadat hij heel de avond en nacht niet thuis was gekomen zonder mij iets te laten weten. Omdat Dillan er echter nog bij was, had ik een zonneschijn-gezicht. Ik heb Renaldo gewoon gegroet en drinken ingeschonken voor mijzelf en die kleine. Ik heb gewacht tot Dillan weer helemaal gefocust aan het bouwen was en heb muziek aangezet. Ik heb mijzelf naar de keuken verplaatst, waar Renaldo mij wel moest volgen om mij een goed kloppende uitleg te geven. Daar had ik echt recht op. Hij vertelde dat hij bij zijn maten was na het werk en daar te diep in het glaasje had gekeken, waardoor hij daar is blijven slapen. Hij dronk echter nooit doordeweeks, dus de puzzel was niet compleet. 'Waarom liet je dan niets weten voordat jij je eerste biertje dronk of toen je onderweg was van je werk naar je maten? Ga dat lekker een ander wijsmaken!' Ik heb hem laten weten dat hij vanavond maar op de bank moest slapen en de zorg voor Dillan op zich moest nemen vandaag, dus dat hij ook niet kon gaan werken en moest zorgen voor het avondeten, waarmee hij mij ook had laten zitten. Renaldo was het er niet mee eens en wilde boos worden.

'Grapjas.'

Ik ben die middag lekker gaan genieten van mijn boek, even tijd voor mijzelf. Ik ging al plannen bedenken om mijn weekend te gaan vieren want hij ging toch echt niet naar zijn maten dat weekend. Dat verdiende hij echt niet op dat moment; hij moest het eerst maar goed met mij maken. Dit was namelijk wel hoe je mijn vertrouwen in jou brak en dat was iets dat je niet meer terug kon krijgen. Als dat weg was, was de kans klein. Ik had geen behoefte om de rest van die middag Renaldo in mijn aura te hebben dus heb ik Dillan bij mij geroepen en in zijn oor gefluisterd: 'Wil je niet fietsen vandaag?' Hij kreeg een lach op zijn gezicht van oor tot oor!

'Maar dan wel met pappa samen, hè.'

Dat zei ik hardop, waardoor Renaldo wel moest reageren met: 'Wat met mij?' Dillan liep naar zijn pa, maar niet voor hij zijn fietsje had gepakt. Ik moest echt mijn lach inhouden, want Renaldo had er echt geen zin en zei: 'O, ik moet met mijn zoon naar buiten, zodat hij kan gaan fietsen? Hij is nog niet aangekleed,' volgde er zuchtend.

'Mankeer je iets aan jouw handen? Nee, nou dan!'

Babe, waar ben je?

Toen ik eindelijk een bericht terugkreeg, waren we zeker twee uur verder die avond. Toen ik het las, zat Farley tegenover mij en ik moest mijn gezicht in de plooi houden.

Schatje, geen zorgen, ik ben samen met Benjamin boven en wij vermaken ons, knipoog.

Lol, die lieverd was lekker bezig! In haar eerste bericht stonden smileys om mij iets duidelijk te maken. Dat is de reden waarom ik mijn gezicht in de plooi moest houden. Ik kreeg dit op mijn bericht terug.

Whahahaha.

Meer stond er niet! Deze verjaardag wilde mijn vriendin Benjamin en Farley dus weer meenemen en ik liet haar weten dat het goed was. Ik kon mij Farley nog goed voor de geest halen, want zo'n verschijning vergeet je niet zo snel of gewoonweg helemaal niet. Ik ben na die mededeling snel verdergegaan met de avondmaaltijd, maar ik kreeg die Farley niet meer uit mijn hoofd. Gek genoeg begon ik mij zorgen te maken over wat ik aan zou doen, ook al had ik dat jurkje nog maar twee keer aangehad. Ik moest ineens denken aan mijn jumpsuit. Leuk, zo'n brein. De nasi was klaar en tijdens het feest zou ik de kip in de oven doen. De salade zou ik maken vlak voor het opdienen van het eten. Ik had voor de liefhebber ook leverpeper gemaakt en zure komkommer. De hapjes waren klaar, want ik maakte zoveel mogelijk van tevoren en deed het dan in de vriezer. Alleen de vellen en de inhoud van de loempia's maakte ik diezelfde dag, omdat je die vellen moet vouwen als ze warm zijn, anders breken ze en ik wilde geen kant en klare vellen. Ik ben mijn haar gaan doen en mijn make-up. Ik heb mijn jumpsuit uit de kast gehaald en aangedaan en moest nu nog kiezen welke schoenen ik aan deed: mijn hoge laarzen met hak, mijn favoriete zwarte schoentje met bandje om de enkel en open neus, of dezelfde versie met dichte neus. Ik koos voor die met een open neus. Ik zag er zo sexy uit en voelde mij ook zo! Ik heb mijn luchtje opgespoten, mijn grote hoepel- oorbellen ingedaan, mijn ringen omgedaan en mijn arm-bandjes. Ik was er helemaal klaar voor en maar goed ook, want ik was bijna te laat klaar, omdat er mensen zijn die altijd eerder zijn dan de afgesproken tijd!

Jolie was de eerste en daarna druppelde de rest binnen, maar nog geen Dana, Farley of Benjamin. Ik wilde die mooie verschijning van een man